

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9CoCsp/11/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121546430
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 12. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ingrid Vallová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2023:6121546430.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Ingrid Vallovej a členiek senátu JUDr. Kataríny Marčekovej a Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovej, v spore žalobcu: 365.bank, a. s., Dvořákovo nábrežie 4, Bratislava, IČO: 31 340 890, zastúpený Advokátskou kanceláriou RELEVANS s. r. o., so sídlom Dvořákovo nábrežie 8A, Bratislava, IČO: 47 232 471, proti žalovanej: A. B., nar. XX. XX. XXXX, bytom C., o zaplatenie 2 538,42 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Levice zo dňa 10. novembra 2022 č. k. 5Csp/9/2022-125 v jeho zamietajúcom výroku (II.) a vo výroku o náhrade trov konania (III.) takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch II. a III. p
o t v r d z u j e .

Žalovanej sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi sumu 563,80 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 563,80 eura od 21. 10. 2022 do zaplatenia, všetko v lehote do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia (I.). Vo zvyšnej časti súd žalobu zamietol (II.). Žalovanej nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi nepriznal (III.).

1.1. Po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na ust. § 52 ods. 1, 3, 4, § 53 ods. 9, § 565 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. a/, b/, § 7 ods. 1, 2, 4, 16, 17, 19, 20, 21, 23, 24, § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1, 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, ako aj o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 166 ods. 1 zák. č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácií, ako aj zisteným skutkovým stavom.

1.2. Žalobca pôvodne označený ako Poštová banka, a. s. a žalovaná uzavreli dňa 08. 01. 2020 zmluvu o spotrebiteľskom úvere „Dobrá pôžička“. Na základe tejto zmluvy žalobca poskytol žalovanej bezúčelový spotrebiteľský úver vo výške 2 600 eur, ktorý mal byť splácaný formou 96-tich mesačných splátok s termínom konečnej splatnosti úveru 20. 01. 2028. Výška mesačnej splátky bola dojednaná na 37,76 eura s tým, že výška poslednej splátky bola dohodnutá na 36,55 eura. Fixná úroková sadzba bola dojednaná na 5,90% ročne, RPMN 8,10% ročne, priemerná RPMN na trhu 8,25% ročne, odplata za poskytovanie úveru 7,58% ročne, pričom celkovú čiastku, ktorú mala žalovaná zaplatiť, predstavovala sumu 3 623,75 eura. Výzvou na splatenie dlžnej časti úveru zo dňa 21. 09. 2020 mal žalobca vyzvať žalovanú na zaplatenie sumy 132,82 eura, nakoľko podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka bola ku dňu 21. 09. 2020 viac ako tri mesiace po lehote splatnosti so svojimi splátkami. Následne dňa 19. 10. 2020 výzvou na úhradu dlžnej sumy, ktorá bola adresovaná žalovanej na korešpondenčnú adresu,

ktorá podľa podacieho hárku bola daná na poštovú prepravu dňa 20. 10. 2020 mal žalobca predčasne zosplatiť úver ku dňu 19. 10. 2020 s tým, že dlžná suma bola 2 587,12 eura.

1.3. Daný úverový vzťah súd posúdil ako spotrebiteľský úver v zmysle § 1 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z. Z dôvodu porušenia zmluvnej povinnosti zo strany žalovanej pristúpil žalobca k predčasnému zosplateniu úveru podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka. Podľa názoru súdu však nemohlo dôjsť k splatnému predčasnému zosplateniu úveru, a to z dôvodu porušenia ust. § 7 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z. v spojení s § 11 ods. 2 tohto právneho predpisu. Citované zákonné ustanovenie vyžaduje skúmanie bonity klienta s odbornou starostlivosťou tým, že nepostačuje zo strany spotrebiteľa len uvedenie výšky príjmov a výdavkov a od veriteľa sa vyžaduje, aby poskytnuté informácie analyzoval a vyhodnocoval. Podľa názoru súdu, žalobca neskúmal bonitu žalovanej, pretože z úverovej zmluvy nie je zrejmé, akým spôsobom bola táto posúdená, pričom počas celého konania nepredložil žiaden dôkaz, resp. tvrdenie o tejto skutočnosti. Z uzavretej zmluvy vôbec nevyplýva, či žalovaná má príjem z pracovnej činnosti, resp. podnikateľskej činnosti, aké sú jej mesačné náklady súvisiace s bývaním, inými úvermi a pod. Nebolo možné konštatovať, že by žalobca relevantným a zákonným spôsobom posudzoval schopnosť spotrebiteľa splácať takýto úver, najmä s ohľadom na údaje získané z jedného alebo viacerých registrov. Samotný súhlas žalovanej so sprístupnením údajov zo spoločného registra nepreukazuje, ako bola skúmaná bonita žalovanej. Keďže žalobca nemal k dispozícii všetky relevantné údaje, aby posúdil bonitu žalovanej s poukazom na ust. § 11 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z., nebol oprávnený požadovať od žalovanej jednorazové splnenie spotrebiteľského úveru. Vzhľadom na uvedené tak nemohlo dôjsť k predčasnému zosplateniu celého dlhu žalovanej podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v spojení s § 565 OZ, a tak žalobca mohol žiadať od žalovanej len zaplatenie splátok, ktoré boli splatné ku dňu rozhodovania súdu. Okrem toho, súd dospel k záveru, že je potrebné považovať takýto úver za bezúročný a bezpoplatkový, pretože na strane žalobcu došlo k hrubému porušeniu povinností vyplývajúcich z § 7 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z.

1.4. V konaní nebolo tvrdené, ani preukázané, že by žalobca akýmkoľvek spôsobom skúmal údaje o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa, resp. prihliadol na údaje z príslušnej databázy alebo iného registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať úver. Takéto konanie možno s poukazom na ust. § 7 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z. považovať za hrubé porušenie tejto povinnosti, v dôsledku čoho je potom úver podľa § 11 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z. bezúročný a bezpoplatkový. Za potrebné považoval uviesť, že na žalovanú už bol v roku 2017 vyhlásený konkurz, ktorý bol s poukazom na § 166 zák. č. 7/2005 Z. z. neskôr zrušený, a to v roku 2018, z dôvodu, že konkurzná podstata nepokryje náklady konkurzu. Žalovanej boli poskytnuté finančné prostriedky vo výške 2 600 eur, pričom táto vykonala úhradu len v rozsahu 192,62 eura, preto súd priznal splátky splatné ku dňu rozhodovania súdu (splátky č. 1 až 33) v rozsahu istiny, nakoľko je bezúročný, resp. bezpoplatkový úver, čo predstavuje sumu 756,42 eura a po odpočítaní úhrad žalovanej vo výške 192,62 eura má žalobca nárok na zaplatenie sumy 563,80 eura. Z týchto dôvodov súd uložil žalovanej povinnosť v takejto výške spolu s úrokom z omeškania, ktorý priznal v súlade s § 517 ods. 2 OZ, ako aj v spojení s § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. v sume presahujúcej priznanú sumu 563,80 eura s príslušenstvom. Súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

1.5. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP, pretože žalobca a žalovaná mali čiastočný úspech v konaní. Žalobca bol úspešný v rozsahu 17,93% a žalovaná v rozsahu 82,07%. Celkový úspech žalovanej v konaní tak bol v rozsahu 64,14%, avšak žalovaná si neuplatnila nárok na náhradu trov konania, resp. jej žiadne trovy konania nevznikli, preto jej súd nepriznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi.

2. Rozsudok súdu prvej inštancie v jeho výrokoch II. a III. napadol v zákonnej lehote odvolaním žalobca, ktorý sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, alternatívne podľa § 388 CSP sa domáhal jeho zmeny a vyhovenia žalobe v celom rozsahu. Odvolanie odôvodnil odvolacími dôvodmi podľa § 363 ods. 1 písm. f/, h/, b/ CSP. Ku skúmaniu bonity súdom uviedol, že je zákonom regulovaným subjektom – bankou, ktorá sa správa obozretne a neposkytla by finančné prostriedky bez riadneho skúmania bonity žalovaného s vysokým rizikom ohrozenia návratnosti týchto peňažných prostriedkov. Podlieha dohľadu NBS, ktorá stanovuje podmienky poskytnutia úverov, nevynímajúc otázku skúmania bonity klientov žalobcu. Tvrdenie konajúceho súdu, že nebola skúmaná bonita žalovanej, je zavádzajúce, nakoľko u každého klienta, aj tohto, bola skúmaná bonita z výpisov

úverového registra, ako aj dokladov o príjme, boli teda splnená všetky podmienky na konanie v súlade so zákonom č. 129/2010 Z. z.

2.1. Ak mal súd za to, že návrh obsahuje nedostatočné informácie týkajúce sa uplatneného nároku, mal ho na túto skutočnosť upozorniť a vyzvať na odstránenie nedostatkov podania. Súd pritom na základe žiadnej inej skutočnosti nemohol dospieť k takému záveru, že by riadne neskúmal bonitu. Žiadne dôkazy konajúci súd na objasnenie jeho spornej otázky skúmania bonity nevykonali. Súd tak porušil jeho právo na spravodlivý proces. Žalovaná nenamietala tvrdenia týkajúce sa skúmania bonity klienta, teda platí domnienka, že skutkové tvrdenia sa považujú za pravdivé. Pokiaľ by mal súd pochybnosti o skutočnostiach týkajúcich sa skúmania bonity, bol povinný o svojich pochybnostiach procesnú stranu poučiť a s poukazom na § 150 ods. 2 CSP vyzvať procesnú stranu, aby uviedla ďalšie skutkové tvrdenia. Súd však svoju povinnosť informovať ho o tom, že považuje skutočnosť skúmania bonity za spornú, nesplnil. Odňal mu tak právo riadne uplatňovať svoje procesné práva a preukázať skutočnosť, ktorú súd považoval za spornú. Závery súdu prvej inštancie považoval za arbitrárne, pričom poukázal na ustálenú rozhodovaciu prax, kedy v obdobných prípadoch pri rovnakom procesnom postupe odvolacie súdy vyhovel jeho odvolaniu – ide napr. o rozhodnutie KS v Žiline sp. zn. 8CoCsp 19/2021 zo dňa 30. 06. 2021 alebo rozhodnutie KS v Banskej Bystrici sp. zn. 15CoCsp 10/2021 zo dňa 26. 05. 2021, ako aj rozhodnutie KS v Žiline sp. zn. 8CoCsp 41/2022 zo dňa 30. 09. 2022.

2.2. Z princípu kontradiktórnosti konania vyplýva, že súd nevykonáva dôkazy na preukázanie nesporných skutkových tvrdení, ale naopak, nesporné skutkové tvrdenia si osvoji ako zistený skutkový stav, z ktorého vychádza v meritórnom rozhodnutí. Iba účinné popreté skutkové tvrdenia sa považujú za sporné. Nakoľko žalovaná nespochybnila riadne skúmanie bonity, má za to, že ide o nesporné skutkové tvrdenia, a teda k dostatočnému skúmaniu bonity došlo. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie KS v Bratislave sp. zn. 10CoCsp 22/2020 zo dňa 29. 03. 2021, ako aj rozhodnutie KS v Trnave sp. zn. 10Co/232/2019 zo dňa 22. 09. 2020.

2.3. Záverom zdôraznil, že aj ochrana spotrebiteľa má svoje medze a v žiadnom prípade ju nemožno pojať ako obranu pred jeho ľahkomyselnosťou a nezodpovednosťou. V zmysle aktuálneho nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 11/2016 zo dňa 07. 02. 2018 je potrebné nazerať aj na danú vec.

3. Žalovaná sa k podanému odvolaniu žalobcu písomne nevyjadrila.

4. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote oprávneným subjektom proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP) preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutom zamietajúcom výroku (II.), ako v súvisiacom výroku o trovách konania (III.) v zmysle zásad uvedených v ust. § 379 a § 380 ods. 1 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Nitre najmenej 5 dní pred vyhlásením rozhodnutia, a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné a rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutom zamietajúcom výroku a vo výroku o náhrade trov konania je potrebné ako vecne správny podľa § 387 odsek 1, 2 CSP potvrdiť.

5. Predmetom konania bol nárok žalobcu na zaplatenie sumy 2 538,42 eura s príslušenstvom z titulu uzatvorenej spotrebiteľskej zmluvy. Pôvodným veriteľom bola Poštová banka, a. s., ktorá so žalovanou dňa 08. 01. 2020 uzatvorila Zmluvu o spotrebiteľskom úvere „Dobrá pôžička“, na základe ktorej bol žalovanej poskytnutý úver vo výške 2 600 eur, ktorý mal byť splácaný formou 96-tich mesačných splátok s termínom konečnej splatnosti úveru 20. 01. 2028. Žalovaná ku dňu 31. 10. 2021 vykonala úhrady v celkovom rozsahu 192,62 eura. Žalobca z dôvodu porušenia zmluvnej povinnosti zo strany žalovanej pristúpil k predčasnému zosplateniu úveru v zmysle § 53 ods. 9 v spojení s § 565 OZ. Súd dospel k záveru, že nemohlo dôjsť k splatnému predčasnému zosplateniu úveru, a to z dôvodu porušenia ust. § 7 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z. v spojení s § 11 ods. 2 tohto zákona. Žalobca neskúmal bonitu žalovanej, keď zistil, že z úverovej zmluvy nie je zrejmé, akým spôsobom bola táto posúdená, pričom počas celého konania nepredložil žiaden dôkaz, resp. tvrdenie o tejto skutočnosti. Keďže žalobca nemal k dispozícii všetky relevantné údaje, aby posúdil bonitu žalovanej, nebol oprávnený ani vyžadovať od žalovanej jednorazové splnenie spotrebiteľského úveru. Z uvedeného dôvodu mohol potom žiadať od žalovanej len zaplatenie splátok, ktoré boli splatné ku dňu rozhodnutia, okrem toho dospel súd k záveru, že je potrebné považovať tento úver za bezúročný a bezpoplatkový, pretože na strane žalobcu došlo

k hrubému porušeniu povinností vyplývajúcich z § 7 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z. Keďže žalovanej boli poskytnuté finančné prostriedky vo výške 2 600 eur, pričom táto vykonala úhrady len v sume 192,62 eura, mohol žalobca žiadať len splátky splatné ku dňu rozhodnutia súdu (splátky 1 až 33) v rozsahu ich istiny, nakoľko ide o bezúročný úver, čo predstavuje sumu 756,42 eura a po odpočítaní úhrad zo strany žalovanej 192,62 eura tak vznikol žalobcovi nárok na zaplatenie sumy 563,80 eura s príslušenstvom. Vo zvyšku súd nárok žalobcu zamietol ako nedôvodný, pretože nedošlo k predčasnému zosplateniu úveru, keď žalobca nedostatočným spôsobom skúmal bonitu žalovanej pri poskytnutí úveru.

6. Vzhľadom na obsah odvolania žalobcu, odvolací súd v odvolacom konaní preskúmal napadnutý zamietajúci výrok (II.), súvisiaci výrok o náhrade trov konania (III.), keďže výrok I., ktorým bolo žalobe čiastočne vyhovené, žalobca odvolaním nenapadol, nebolo preto ani predmetom odvolacieho preskúmania a nadobudol právoplatnosť.

7. Žalobca v podanom odvolaní namietal porušenie práva na spravodlivý proces, keď žalovaná nenamietala jeho tvrdenia týkajúce sa skúmania bonity klienta a platí teda domnienka, že skutkové tvrdenia sa považujú za pravdivé. V pochybnostiach týkajúcich sa skúmania bonity zo strany žalobcu bol súd povinný procesnú stranu poučiť a vyzvať ju na ďalšie skutkové tvrdenia.

7.1. Podľa § 52 odsek 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

7.2. Podľa § 7 odsek 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom v čase uzatvorenia zmluvy, veriteľ je pred uzatvorením zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne účel spotrebiteľského úveru.

7.3. Podľa § 11 odsek 2 citovaného zákona, ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 odsek 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 odsek 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 odsek 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa, alebo bez prihliadnutia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver.

8. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že žalobca v priebehu konania netvrdil, ani neunesol dôkazné bremeno ohľadne splnenia povinností uvedených v § 7 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z., podľa ktorého bol povinný pred uzatvorením zmluvy o spotrebiteľskom úvere posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, a preto jeho záver, že žalobca nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru je správny.

9. V civilnom sporovom konaní je súd limitovaný skutkovými tvrdeniami strán sporu, ktoré sú podkladom pre určenie predmetu dokazovania. Podľa dovolacieho súdu v tejto súvislosti neprichádza do úvahy, aby predložená listina nahradila podstatné skutkové tvrdenia strán konania. Procesná aktivita a zodpovednosť strán konania by tým bola popretá a prenesená na súd (uznesenie NS SR sp. zn. 1 Cdo 188/2021 z 25. 05. 2022).

9.1. Žalobca v podanej žalobe, ale ani v priebehu konania, netvrdil, že si splnil riadne svoje povinnosti a skúmal bonitu žalovanej a v tomto smere neprodukoval ani žiadne listiny, dôkaz.

10. Strana sporu je povinná tvrdiť, a aký je obsah jej povinnosti tvrdiť, sa odvíja od hmotného práva. Pritom platí, že strana sporu je povinná tvrdiť skutočnosti, ktoré sú na základe hmotného práva spôsobilé privodiť jej úspech v spore.

Sporové konanie je konanie kontradiktórne, čo znamená, že tá strana sporu, ktorá z určitej skutočnosti vyvodzuje právne následky, musí tvrdiť skutočnosti a k tvrdným skutočnostiam musí predložiť alebo označiť dôkazné prostriedky, inak úspešnou byť nemôže. Zanedbanie procesnej povinnosti žalobcu

tvrdiť má preto za následok, že aplikácia ust. § 151 ods. 1, 2 CSP by bola v okolnostiach prejednávanej veci neopodstatnená. Súd vo všeobecnosti tu nemôže vyvodzovať právne účinky zo zanedbania procesnej povinnosti protistrany poprieť tvrdenia žalobcu, ak samotný žalobca zanedbal svoju povinnosť tvrdenia. Povinnosť strany sporu tvrdiť má pritom kľúčový význam a predstavuje jeden zo základných princípov civilného procesu (pozri nálež I. ÚS 246/2019 z 11. 06. 2019).

11. V danej veci je potrebné uviesť, že strany sporu v zmysle Civilného sporového poriadku nemali povinnosť zúčastniť sa pojednávania, avšak v prípade, že sa tohto pojednávania nezúčastnili a rozhodli sa ospravedlniť svoju neúčast', podstupujú riziko, že v priebehu konania budú prednesené nové skutkové tvrdenia, resp. budú označené nové dôkazy na preukázanie tvrdení spotrebiteľa, keďže v zmysle § 296 CSP sa ustanovenia o sudcovskej koncentrácii konania a zákonnej koncentrácii konania nepoužívajú.

Zo zvukového záznamu z pojednávania odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie v zmysle § 181 ods. 2 CSP uviedol svoje predbežné právne posúdenie veci a zároveň uviedol aj tú skutočnosť, že bude sa zaoberať tým, či bola skúmaná bonita spotrebiteľa. To, že žalobca sa rozhodol nezúčastniť pojednávania, sa rozhodol podstúpiť riziko, že sa neoboznámí s predbežným právnym posúdením veci súdu prvej inštancie a nebude môcť v tomto spore uvádzať ďalšie skutkové tvrdenia alebo označiť dôkazné prostriedky. Na základe uvedeného potom odvolací súd považoval postup súdu prvej inštancie za správny, keď mal za to, že pred rozhodnutím vo veci samej žalobca neuviedol žiadne skutkové tvrdenia a nepredložil ani žiadne dôkazy smerujúce k tomu, že skúmal bonitu klienta s odbornou starostlivosťou, tak ako to má na mysli ust. § 7 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch. Napriek tomu, že žalobca uplatnil túto obranu až v odvolacom konaní, pričom ani nepredložil dôkazy na podporu svojho tvrdenia, že preveroval bonitu klienta, ak zároveň platí, že k prípadným dôkazom by už v štádiu odvolacieho konania odvolací súd v zmysle § 366 CSP nemohol prihliadnuť, pretože by išlo o novoty v odvolacom konaní, je jeho odvolanie nedôvodné.

12. Odvolací súd bol v zmysle § 380 odsek 1 CSP viazaný odvolacími dôvodmi, preto rozhodnutie súdu prvej inštancie v jeho napadnutom zamietajúcom výroku a vo výroku o náhrade trov konania preskúmaval iba s dôvodmi uvedenými v odvolaní a inými dôvodmi sa nezaoberal. Pokiaľ ide o samotnú zmluvu o spotrebiteľskom úvere a jej náležitostiach, súd v danom prípade túto preskúmava ex offa aj nad rámec odvolania, avšak odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia súdom prvej inštancie, na ktoré v zmysle § 387 odsek 2 CSP odkazuje.

13. Odvolací súd z vyššie uvedených dôvodov rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutom zamietajúcom výroku a v súvisiacom výroku o náhrade trov konania podľa § 387 odsek 1 CSP potvrdil.

14. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v súlade s § 396 odsek 1 a § 255 odsek 1 CSP tak, že žalovanej sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva, napriek tomu, že bola v odvolacom konaní úspešná, avšak jej žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli.

Toto rozhodnutie bolo prijaté v senáte pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).